

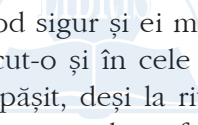
După concert am mers din nou să mă piș în mare, fără nici o companioană, apoi am zis să le caut pe fete la karaoke, dar fetele plecaseră, se urla la unison în-vara-asta am-să-mă-n-pula-mea, nici Cătălin, nici Sebi nu-mi răspundeau la telefon, așa că am luat-o înspre Expirat, buștenii arseseră, unii dormeau înfolfiți în sacii așezați între mesele de lemn, alții dansau fără tricouri suiți pe scaune. Nu mă atrăgea să rămân, mi-am mai luat un whisky și am plecat cu pahar cu tot înainte să fiu văzut de Xandra, era acolo cu toată gașca, Sașa, Larisa, Andreea, inclusiv fotograful lui Sebi, veniseră să strângă semnături pentru Roșia Montană. Am plecat cu gândul să mă-ntorc eventual la Stuf (la unele cârciumi nu era absolut nimeni, nu știu cum în Vamă toată lumea se duce în aceleași câteva locuri), dar undeva se spărsese o țevă sau canalizarea refluase, după Goblin se revărsase un mic rîu, ulița se înnămolise și mirosea a căcat, lumea ocolea pe plajă, în nisip se formase un canal și îl puteai sări mai ușor.

Se făcuse vreo două jumate, fetele ziseseră să ne-ntîlnim la umbrare și cică să facem baie pe Bolero, dar eram cam amețit să mai aștept pînă la răsărit și oricum în zona aia putea îngrozitor, pe drum am călcat pe un tip care dormea sau se prăbușise lîngă o mașină, plaja era deja plină de tipi căzuți la datorie. Cînd am ajuns la stradă, treceau mai multe mașini decît oameni, și din alea mari, SUV-uri, jeepane, choppere, la clătite și la fast-fooduri erau cozi enorme, dar mi se făcuse poftă de-un porumb fiert, pe care l-am și dat gata pînă să ajung la Pirați, pe zidul de lîngă bancomat scria „Privește cerul“.

Cum era în Vamă prin anii '90! Eu atunci am fost prima dată (Alexa m-a dus), Magheru era o uliță cu țărînă traversînd niște grădini cu buruieni. Cîte conserve, cutii de brînză topită și sticle de vin am cărat cu noi în rucsacuri! Aveam un mic casetofon care mergea cu șase baterii R20 la care ascultam și ne futeam pe toate: *Unknown Pleasures*, *Meddle*,

Achtung Baby, Tango in the night, Pantofi de lac, Ten...
Într-un an, lângă cortul nostru campase un cuplu, mai mari decît noi, îl țin minte și acum pe tip, purta un tricou rupt pe care scria „How soon is now“ și, de fiecare dată cînd ieșea din mare și se apropia de cearșaf, cînta where-is-Mona?-where-is-Mark?-where-is-Matthew?- now-it's-getting-dark. Nici eu, nici Alexa nu știam atunci ce cînta tipul ăla, n-am îndrăznit să-l întrebăm, am aflat mai tîrziu, nu mai eram împreună.

Așa! Ieșisem în capătul străzii și am zis să iau un taxi, toți îmi cereau 20 de lei, eu mai rămăsesem cu 15. Am luat-o pe jos și abia după ce s-au terminat stîlpii de iluminat mi-am dat seama ce noapte întunecată era, nici o stea pe cer și nici mașini nu mai treceau pe drum, era în jur de trei, aș mai fi stat, dar mi-era clar că n-aveam să dau de Elena, îmi pierise cheful, fumasem, băusem, mă epuizasem, voiam să mă culc la mine-n cort. Ajunsesem pe pista de biciclete și pășeam prin beznă gîndindu-mă ce frumos fusese cerul la venire și ce întunecat era acum, fără ca eu să fi făcut între timp ceva, orice. Amețit și obosit cum eram, mă gîndeam să nu adorm în mers, noroc că mai trecea, din cînd în cînd, cîte o mașină care-mi tăia ochii cu farurile. Mă îndepărtasem destul de mult, vuietul rămăsesese în spate, și m-am întors, nici nu știu de ce m-am întors, doar că în acel moment a trecut pe lângă mine, dinspre 2 Mai, o mașină și, la lumina farurilor, am văzut în depărtare că mai venea un cuplu. Cînd a trecut următoarea mașină m-am uitat din nou și siluetele se apropiaseră foarte mult, ca și cum în intervalul dintre cele două mașini alergaseră. Imediat ce ieșisem din Vamă și lumina de la stîlpi abia dacă mai bătea, trecusem pe lângă doi tipi care așteptau în întuneric pe bordură (din depărtare îi luasem drept o tufă ceva mai mare), puteau fi ei. Între timp, ajunseseră la cincizeci de metri în spatele meu și mi-a trecut prin cap să mă retrag pe cîmp și să văd ce fac, în

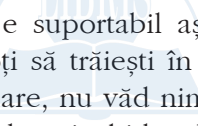
mod sigur și ei mă văzuseră în lumina farurilor. Dar n-am făcut-o și în cele din urmă m-au ajuns, doar că nu m-au depășit, deși la ritmul în care merseseră pînă atunci ar fi fost normal s-o facă. Unul din ei s-a oprit cîțiva pași mai în față, apoi a menținut ritmul, n-a luat avans, iar celălalt a rămas lîngă mine, pășind umăr la umăr.

Salut, bă, unde mergi? a zis cel apropiat, i-am spus, apoi mi-a cerut un foc, nu fumez, hai în Mangalia cu noi, a mai spus după o vreme, ce să fac acolo? am întreat, așa, ca vagabonzii, să ne futem în cur, a zis, apoi a rîs punîndu-mi mîna pe umăr, după care am continuat să mergem împreună în tăcere, cu cel de-al doilea tip pășind tăcut mai în față. Nu-mi prea plăcea situația și mă gîndeam că aș fi putut fugi pe cîmp, la cît de întuneric era nu m-ar fi putut urmări, sau aș fi putut ieși pe șosea, mai treceau mașini, dar cumva devenisem curios, aș fi fugit, însă aș fi vrut să văd și urmarea. Și, oricum, de ce-aș fi fugit!?, mi-era puțin frică (frica nu ține cu tine, animalele trăiesc printre noi, vorba lui Amariei), dar în afară de instinct n-aveam nici un motiv să o zbughesc de lîngă băieții ăștia care-mi ceruseră un foc, făcuseră o glumă, chiar dacă una proastă, și acum mergeau alături de mine. În plus, mi-era jenă să fac un gest preventiv de apărare, mi-era rușine să încerc să scap înainte să-și manifeste ei intenția de a mă prinde.

La un moment dat am trecut pe lîngă un copac care-și întinsese crengile pînă spre pistă și, cum eu eram la marginea aleii, am împins puternic cu brațele crengile să nu mă zgîrie pe față. Foșnetul neașteptat al frunzelor i-a făcut pe amîndoi să tresară, dar nici măcar asta nu putea fi neapărat semnul vreunei încordări, poate că pur și simplu se speriaseră, oricum de ce doar eu aș fi fost îndreptățit să mă comport prudent!? Cel de lîngă mine era mai înalt (nu le văzusem fețele, dar păreau doi puștani), n-aveau de unde să știe cine sînt eu, aș fi putut avea centura

neagră, zilele astea toată lumea se uită la K1 și merge la sală, puteam fi sparring partner-ul lui Iftimoaie...

Și zbang! Când pumnul tipului de lângă mine mă izbește-n gură, hahaha, halucinant, deloc elegant, mă aud spunându-mi în gând, băi, nu pot să cred că *totuși* se-ntîmplă, simt pumnul cum vine prin întuneric din lateral, dar n-am cum să mă feresc de ceea ce nu văd și nu-nțeleg, chiar și anticipată, violența mă ia pe nepregătite, recunosc, mă pregătesc pentru ce-i mai rău, dar nu atît izbitura mă sperie, cît sunetul, sunetul ei înfundat (senzații noi!), bufnitura pe care-o aud în spatele capului, mă-ngrozește, deci așa începe! îmi zic, urmat de steluțele care nu-s doar verzi, au toate culorile, mă simt ca un personaj din desene animate, spune-mi ce trebuie să simt, spune-mi ce trebuie să mint, numai bine întors de lovitură, dau să fug înspre câmp, câmpul întunecat e-n fața mea, frica mi-ar da viteză, dă-mi două palme și hai să fugim, doar că lângă pistă se cască un șanț, calc în gol și mă prăbușesc înainte să primesc primul picior între omoplați, îmi scot mobilul din pantaloni și-l arunc departe în iarbă, n-au cum să vadă ce fac, sînt prea ocupați să mă lovească, tipul care mă izbise primul cu pumnul îmi cară acum picioare-n spate și în cap, celălalt apucă să mă lovească cu piciorul în față, doar eu știu cît de mult te doare, cît de mult te doare, simt sîngele-n gură, trebuie să ridici mîinile sus, mîinile sus, dacă poți să ridici mîinile sus, îmi protejez capul cu brațele, iar picioarele lui se opresc acum în blocajul mîinilor, dar mă lovește cu sete-n burtă, ia-te de pe jos, ia-te de pe jos înainte să te calce-n picioare, îmi strîng genunchii la piept, spatele și ceafa îmi rămîn însă expuse, cel înalt își face destul de bine treaba, timpul se dilată și fiecare lovitură durează mult, se descompune, se reface și revine în mintea mea ca frecvențele unui radio cu scala în mișcare, refrene franjurate îmi însoțesc junghiurile, durerea răspunde în carne intermitent și-n contratimp, durerea nu se grăbește

și e suportabil așa, dacă știi să trăiești în reluare, dacă poți să trăiești în reluare, ești cel mai tare, în reluare nu doare, nu văd nimic, în reluare nu doare, refac coregrafia violenței ghidat de bufniturile care-mi răsună în cap, ca și cum urechile mi-ar fi înfășurate-ntr-un prosop, zgomote la plic, dar și zgomotul doare, da, doare, liniște, vă rog, liniște, vă rog, dacă-ți obolesc urechile, folosește-te de bătaii!, cum mă-nvăța profesorul meu să-mi acordez chitara, cu fiecare picior izbit în capul meu se aprind alte și alte stelute care se sting precum lampioanele căzînd în marea care-mi sună-n cap, Iftimoaie vine!, capul îmi atîrnă greu, abia aștept să văd dacă sînt eu, cel care susține întruna că pe noi în viață ne ține doar ura, percep violența loviturilor, sînt conștient de situația în care mă aflu, mă cunosc prea bine, știu că noaptea asta nu-i de mine, dar sînt atent la ce mi se-ntîmplă, mă interesează propria-mi nenorocire, vreau să pot să m-ascund, să văd cît mai mult, vreau să văd cînd mi-e frică cel mai mult, totuși nu eu, pare că altcineva cu care împart același corp ia bătaie în imediata mea apropiere, sînt lipit de mine, sînt dezorientat, ei dau mai mult în cap, corpul meu e un arbitru prins într-un ring strîmt, ajuns într-o încleștare ce nu-l privește, încasînd loviturile răzlețe în focul încrucișat al unor pumni și picioare abătute de sus, de ce cad rinoceri din cer!?, la un moment dat spun, icnind, de fapt, mă rog de ei, gata, luați banii și nu mai dați, și dac-am să scap și-am să mă refac, o să-nvăț să mai tac, cei doi mă mai lovesc de cîteva ori, îmi bag mîna în buzunar și le întind pe întuneric cei 15 lei care taximetriștilor nu le fuseseră de folos, o mîna îi înșfacă și tipii o rup la fugă, cînd ajung în marginea șoselei îmi strigă (din lumina farurilor unei mașini care tocmai trece, par siluetele longiline ale unor extraterestri ce ies din lanul de porumb), bă, să nu te ridici, că te omorîm, în morții mă-tii!, băga-mi-aș pula-n tine, mă desfac și mă

întind prudent, poate am vreo coastă ruptă, sincere felicitări, sincere felicitări, ai-reușit-să-mă-dobori...

Mă întinsesem pe spate ascultînd melcișorii cum pîrîiau în iarbă sub greutatea corpului meu bătut în spațiu divin, priveam cerul, iar cerul era la fel de negru și, după ce liniștea s-a lăsat pe cîmpul măturat de farurile cîte unei mașini, greierii au pornit ca la un semnal să cînte în jurul meu. Bolero! Eram amețit, mă dureau coastele la fiecare inspirație, de ce mă mir că pot să respir?, umerii mă usturau, îmi ardea tot corpul și tremuram din toate încheieturile, mi-am supt buza spartă și mi-am plimbat degetele prin gură să văd dacă aveam dinții la locul lor. Erau, doar unul de jos se mișca, iar cei din față sus fuseseră spărți, colțurile și smalțul sărit îmi zgîriau vîrfurile degetelor și limba, tragem toți cu viața de dinți, sîntem toți niște molii fierbinți, supraviețuisem...

M-am ridicat în genunchi și, tremurînd, am pornit în patru labe prin iarbă să-mi caut telefonul, cu capul vîjînd și descoperind la fiecare mișcare un nou loc dureros din corp. Orbit de noapte și de necaz, pipăiam iarba uscată prin întuneric (privește pămîntul!), prefirînd melcișorii pînă am dat de o pălămidă, am simțit spinii în vîrfurile degetelor. Nu pumnii și picioarele, ci spinii mi-au pus capac! Mi-au dat lacrimile, îmi venea să plîng, din frustrare, din compasiune față de cel care dintr-odată mă găseam prăbușit la pămînt, bătut într-un șanț, după ce-mi căutasem toată seara iubita, o iubită, una din ele, oricare, pentru că oricum le-aș fi dorit alternativ și le-aș fi părăsit pe rînd, aș fi vrut să adorm acolo în iarbă și să mă trezesc în septembrie, să fim împreună, să-mi arate cum pot fi mai bun, căci fără ea nu pot fi la fel, nu pot fi în nici un fel, rămas în urma stolului, fără scurtături la îndemînă, m-am prăbușit din nou în iarbă...

Căutam o poziție în care să nu mă doară coastele și spatele, îmi sugeram buza și mă gîndeam la cercul vicios în care mă prinsesem de voie de nevoie, îndepărtat de